

M. G. LEONARD & SAM SEDGMAN

VELKÁ ŽELEZNIČNÍ
DOBRODRUŽSTVÍ

UNOS VE VLAKU

KALIFORNSKÁ KOMETA

ILUSTROVALA Elisa Paganelli

ÚNOS VE VLAKU

KALIFORNSKÁ KOMETA

Text copyright © 2021 by M. G. Leonard and Sam Sedgman
Illustrations copyright © 2021 by Elisa Paganelli
This abridged edition published 2021 by Macmillan Children's Books
an imprint of Pan Macmillan

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petr Kovács, 2021
Cover © Elisa Paganelli, 2021
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-0935-9 (pdf)

M. G. LEONARD & SAM SEDGMAN

ÚNOS VE VLAKU
KALIFORNSKÁ KOMETA

*Mým báječným kamarádům v Americe Lloydymu
(alias dr. Simonu Jonesovi) a Mikeu Violovi.*

Moc mi chybíte, kluci.

M. G. Leonard

*Mému malému synovci Montymu.
Přeji Ti život plný krásných dobrodružství.*

Sam Sedgman

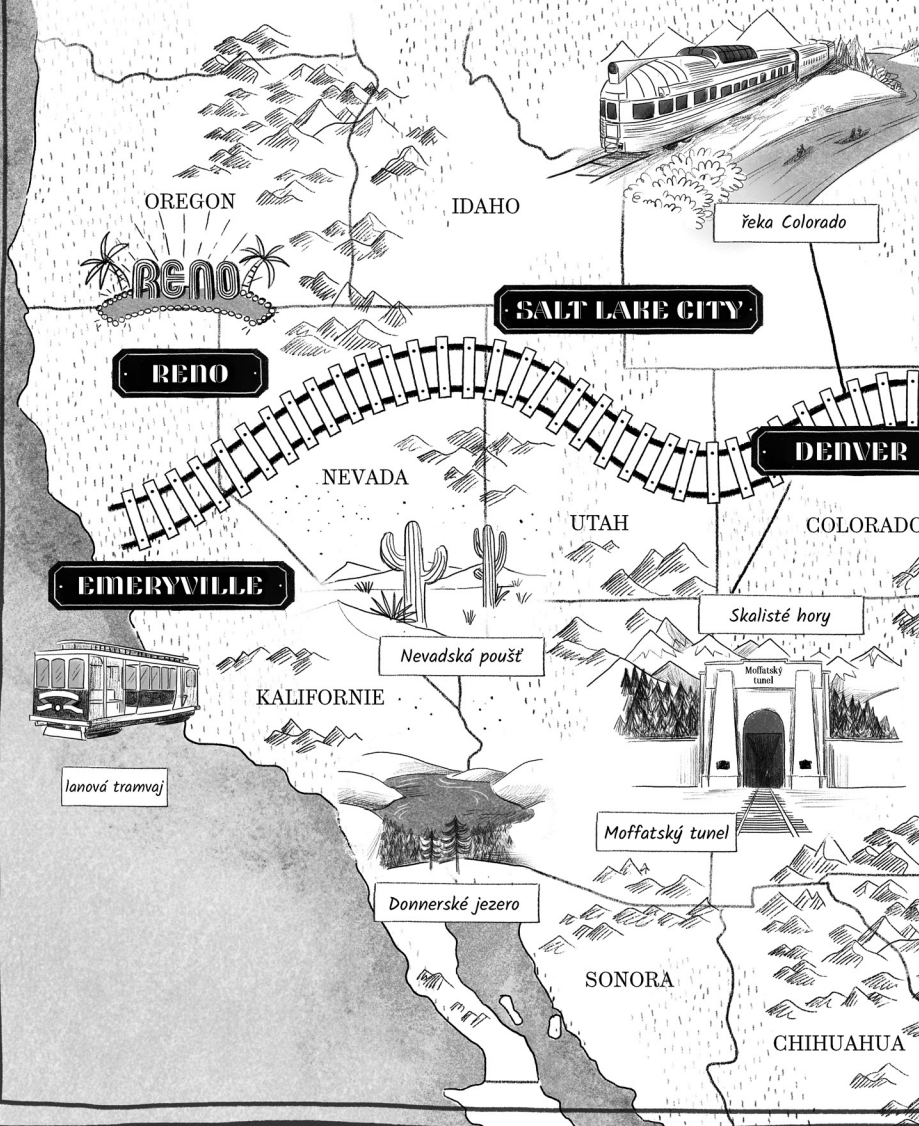

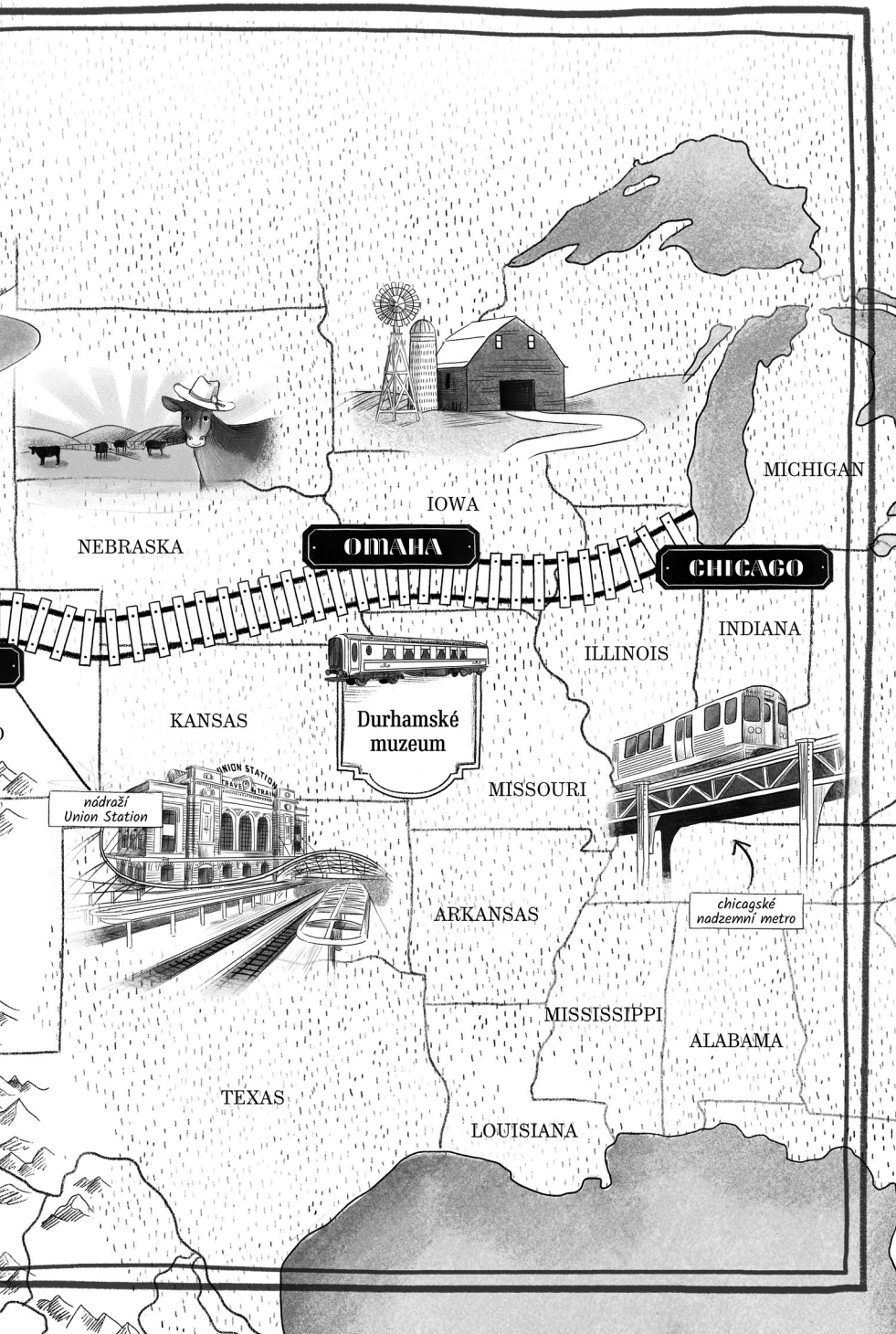
Obsah

Chicago	11
Stříbrný skaut	22
Na návštěvě u Augusta Rezy	33
Šarády	46
Tajné sdělení	55
Ďábel v přestrojení	65
Kouzelnické duo Moretti	73
Problém se Zirconou	81
Rezova raketa	89
Sherlock da Vinci	100
Motiv, způsob a příležitost	109
V horském časovém pásmu	116
Snídaně s Juliem	122
Začarovaná mince	131
Prapodivný zub	138
Sladké vodítko	144
Cesta přes hory	150
Tunely	157
Hledání tajemství	163

Záměna	171
Patálie s komunikací přes zavřené okno	180
Houdiniho mikina	188
Napínavý vývoj situace	194
Yorkshirský zlatý	201
Slib	208
Plnou parou k Renu	216
Určování času	223
Adie v problémech	229
Šéf gangu	234
Dvojitý podraz	243
Čas přiznání, čas odměny	249
Stříbrné solárium	259
Pár slov od autorů	267
Poděkování	271

TRASA KALIFORNSKÉ KOMETY

NEBRASKA

IOWA

MICHIGAN

OMAHA

CHICAGO

INDIANA

ILLINOIS

KANSAS

Durhamské
muzeum

MISSOURI

nádraží
Union Station

chicagské
nadzemní metro

ARKANSAS

MISSISSIPPI

ALABAMA

TEXAS

LOUISIANA

KAPITOLA PRVNÍ

CHICAGO

Jakmile prošli dveřmi nádražní budovy Chicago Union Station, připadali si, jako by právě vstoupili do katedrály. Harrison Beck a jeho strýc Nathaniel Bradshaw zůstali užasle stát, upustili kufry, které táhli za sebou, setřásli ze sebe kapky deště a snažili se pojmout impozantní krásu rozlehlé mramorové haly.

„To je jako palác, knihovna a kostel v jednom,“ pronesl Hal a rozhlížel se kolem sebe.

„Konečná stanice, jak má být,“ souhlasil strýc Nat. „Stojí za návštěvu, i když zrovna nikam nejedeš. Natáčeli tady jednu slavnou gangsterku.“ Strýc ukázal před sebe. „Tam na těch schodech.“

Hal si představil bílou dlažbu pokrytou falešnou krví a mimoděk se zachvěl.

„A kde jsou vlaky?“

„Pod zemí,“ odpověděl strýc Nat. „Koleje vedou k nástupišťům tunely pod městem.“

„Vlaky jsou pod zemí a metro na sloupech nad zemí!“ Hal strávil předchozí den tím, že obdivoval krásy chicagského

metra, jehož vlaky rachotivě přejížděly nad hlavami lidí na mostech mezi mrakodrapy.

„Přesně tak,“ pokýval strýc Nat hlavou a znovu se chopil svého kufru. „A teď zkusíme najít Metropolitní salonek.“

Hal následoval strýce Nata po mramorovém schodišti, dotýkal se mosazného zábradlí a snažil se udržet své vzrušení na uzdě. Na tento výlet se těšil již celé týdny. Poté, co se v létě vrátil z cesty Skotským sokolem, mu život připadal až příliš jednotvárný. Všechnu pozornost na sebe poutala jeho malá sestřička Ellie se svými láhvemi s mlékem, pláčem a špinavými pleny – a jeho rodiče byli péčí o ni příliš vyčerpaní na to, aby s nimi mohla být alespoň nějaká zábava.

Vše se ale změnilo v okamžiku, kdy mu strýc Nat přivedl jeho nového psa, Bailey. Mladá fenka samojeda, bílé chlupaté klubíčko, se rychle zotavila po dobrodružství prožitém v královském vlaku a Hal byl bez sebe radostí, že ji znovu vidí.

„Vzpomínáš si, jak jsem ti říkal, že jsem dostal pozvánku na cestu vlakem po Spojených státech?“ zeptal se strýc Nat, zatímco jim maminka nalévala čaj a Hal si hrál s Bailey. „Či-rou náhodou to dopadlo tak, že cesta připadá na podzimní prázdniny.“ Strýcovi se rozzářily oči. „Co na to říkáš, Hale? Jsi připravený na další dobrodružství?“

Hal zavýskl, Bailey štěkla a rodiče si dělali starosti s náklady. Strýc Nat je ale ujistil, že o ty bude postaráno. Je přece uznávaný žurnalista a autor slavných vlakových cestopisů. Byl tedy pozván, aby napsal zprávu o důležité tiskové konferenci, kterou ve slavné Kalifornské kometě uspořádá významný podnikatel August Reza. Lístky zaplatí vydavatelství.

„Nebude ti v říjnu dvanáct?“ zajímal se strýc Nat. „Považuj cestu za dárek k narozeninám.“

Hal si musel nechat vystavit cestovní pas. Také si koupil nový skicák, tužky na kreslení a ořezávátko.

Let do Chicaga představoval Halovo první setkání s letadlem. Zážitek, při němž se ocitl vysoko v oblacích, mu nepřišel tak báječný, jak si původně myslel. Nastoupit do ocelového stroje, který se s vámi vznese k nebi, aby vás pak za několik hodin zase vysadil na opačném konci světa, bylo sice úžasné, ale také matoucí. Hal usoudil, že je spíš na vlaky než na letadla. Jednoduše rád vidí, kudy cestuje.

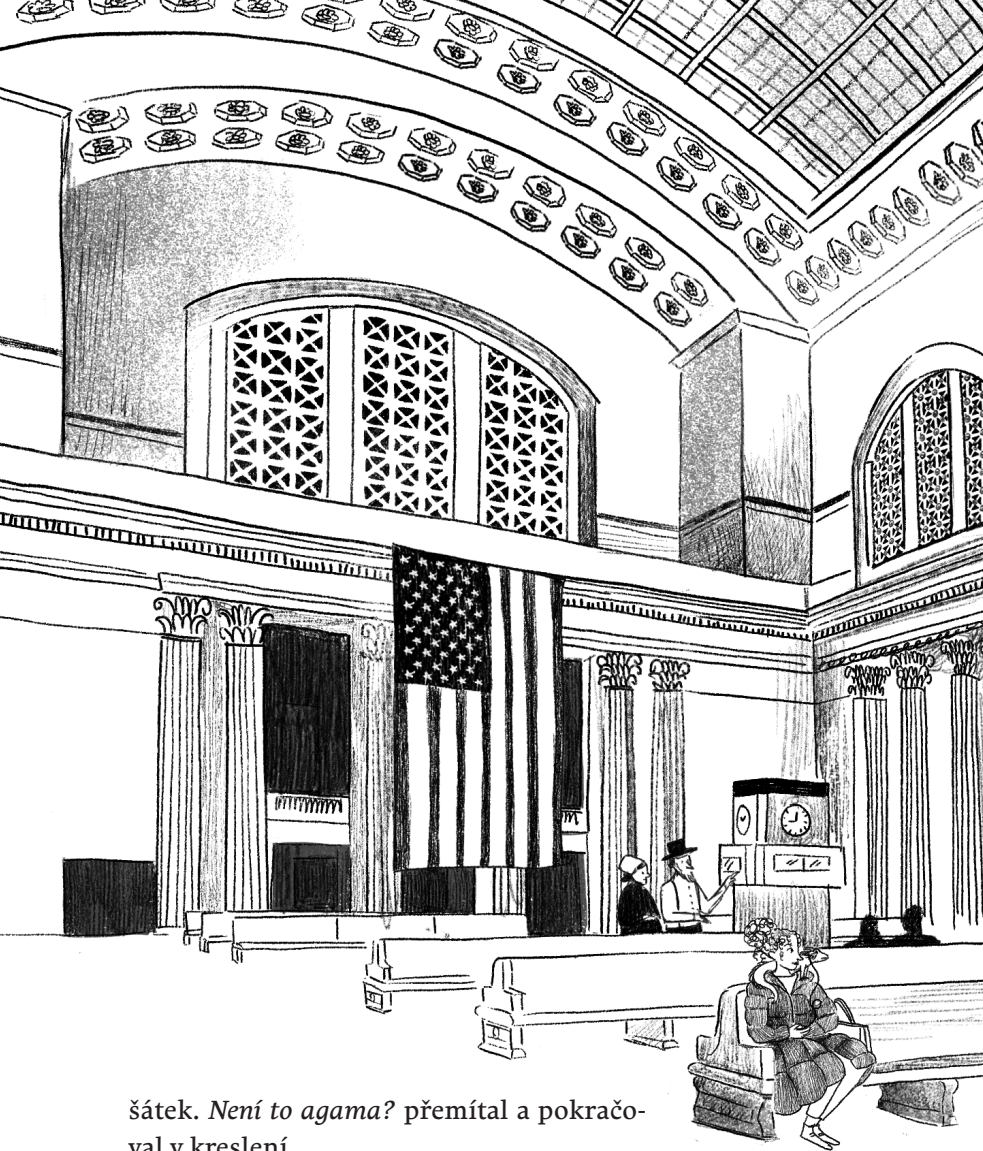
Strýc Nat se zastavil na úpatí schodů a ukázal ke vzdáleným skleněným dveřím. „To je náš salonek. Už se těším na trochu kávy.“

„Já bych si chtěl ještě nakreslit vstupní halu,“ řekl Hal a zvedl hlavu ke stropu.

„Máme spoustu času,“ souhlasil strýc. „Dej mi kufr.“ Strýc Nat uchopil madlo Halova zavazadla. „Až skončíš, přijď za mnou. Budu někde u teplých nápojů.“

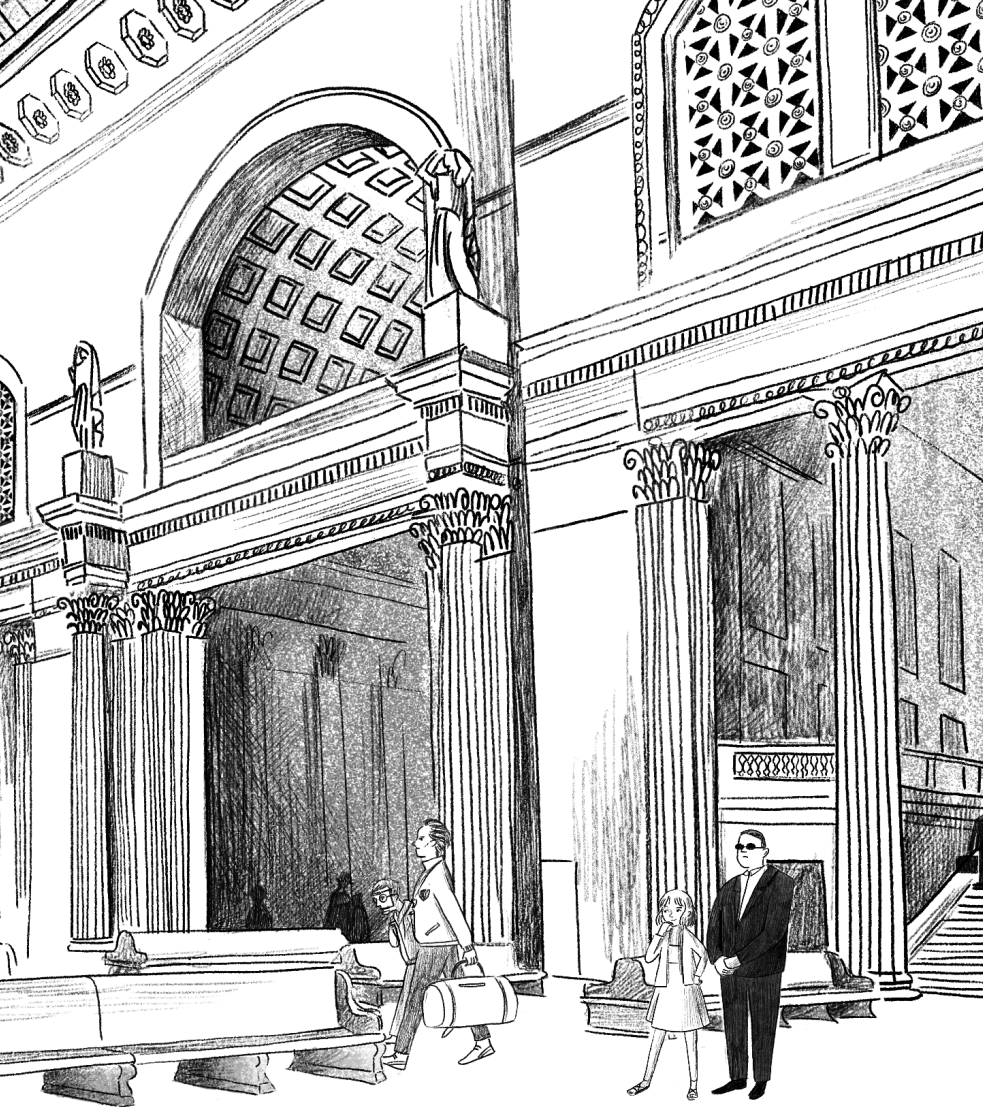
Hal vytáhl skicák a tužku a začal se rozhlížet kolem sebe. Nejprve nakreslil doprostřed stránky bubnovitý obrys, přičemž do středu obrázku umístil pokladnu, kde prodávali jízdenky. Svislé linie po stranách představovaly korintské sloupy podpírající klenutý strop, na kterých byla zavěšena americká vlajka se svítivými hvězdami a pruhy, velká jako lodní plachta.

Na vrcholku schodiště se zastavil člověk s kufříkem v ruce a podíval se na hodinky. Hal ho zachytil plochou stranou tužky a přejel pohledem po bílé podlaze haly. U prodejny lístků se shromáždila rodina amišů. Jejich tradiční zástěry, čepce a klobouky mu připomněly postavy ze starých knih. Vodorovnými čarami znázornil dlouhé dřevěné lavice a přikreslil i ženu v dlouhé modré prošívané bundě. Na ramenu jí seděla ještěrka, omotaná kolem krku jako

šátek. *Není to agama?* přemítal a pokračoval v kreslení.

Halou procházel vysoký muž v limetkově zelené sportovní větrovce, jemuž v patách neochotně pospíchal nešťastně vyhlížející chlapec v džínách, červeném tričku s krátkými rukávy a s ortodontickou obličejovou maskou s rovnátky. Prošli kolem podsaditého chlapíka s černými

brýlemi na očích, v obleku, mířícího rázným krokem kam-
si na druhý konec haly. Kolem se protáhla sebevědomě vy-
hlížející dívka s blond vlasy v šedých propínacích šatech
a růžovém svetru. Usmála se a mrkla na chlapce s maskou,
ale ten se podíval jinam.

Zvedl hlavu ke skleněnému stropu Velké haly a cítil, jak nádraží kolem něj překypuje životem. Připadal si jako anténa sbírající tajemné signály plné příslibů nových dobrodružství. Ustoupil dozadu, aby získal lepší úhel pohledu.

„Hej, dávej bacha, kámo!“

Hal se otočil a zjistil, že stojí tváří v tvář podsaditému klukovi s vytřeštěnýma modrýma očima a tmavými vlasy. „Promiň,“ omlouval se Hal. „Nedíval jsem se za sebe.“ Zvedl ruku se skicákem. „Snažím se nakreslit celou halu.“

Chlapec naklonil hlavu na stranu. „Snažím se nakreslit celou halu,“ zopakoval.

Hal se zamračil a nebyl si vůbec jistý, jestli si z něj chlapec nedělá legraci.

„Ty seš Brit, co?“ zajímal se hoch zvědavě. „Řekni ještě něco po vašem.“

„Ehm... a... hm...“

„Ehm... a... hm...“ Kluk ho znovu napodobil a pak se rozesmál, když viděl Halův zmatený, nechápavý výraz. „Neber mě vážně. Jedeš někam vlakem?“

Hal přikývl. „Kalifornskou kometou do San Franciska.“

„Super. To já taky.“ Chlapec ho objal kolem ramen. „To je skvělý. Musím tě seznámit se svojí ségrou. Je v Metropolitaním salonku.“

Hal se ohlédl za sebe a znovu se zadíval na klenutý prosklený strop nádražní haly. „Ale já bych chtěl dokončit...“

„Ty nechceš chipsy a sodovku? Jsou tam zadarmo!“ Chlapec poplácal Hala po zádech a postrčil ho směrem k proskleným dveřím. „Až tě Hadley uslyší mluvit, bude z tebe úplně hotová. A jen tak mimochodem, já se jmenuju Mason.“

Hal se s plachým úsměvem podvolil a zastrčil si skicák i tužku do kapsy své žluté větrovky. „Já jsem Harrison, ale všichni mi říkají Hal.“

„Tak teda tudy, Hale.“ Mason ho navedl do salonku a ke stolku, u kterého seděla dívka s medovými vlasy a hrála sama se sebou karty. „Zdarec, Hadley. Tohle je Hal.“

Hadley se otočila, aby se s nimi přivítala, a aniž by se dívala, shrnula jediným plynulým pohybem všechny karty na hromádku. Na sobě měla růžovou mikinu s kapucí a bílým nápisem: *Mysl věří jen tomu, co jí oči a uši řeknou – Harry Houdini.*

„Ahoj.“ Dívka se na něj usmála dokonale bílými zuby.

„Hal je Brit.“ Mason do Hala štouchl. „Řekni něco.“

„Těší mě, že tě poznávám,“ řekl Hal a lehce se začervenal.

„Těší mě, že tě poznávám,“ parodoval ho opět Mason.

„Tohle se mi moc nelíbí,“ ohradil se Hal.

„Tohle se mi moc nelíbí,“ ozval se znovu Mason.

„Mason pořád někoho napodobuje. Je s tím otravnější, ale musím přiznat, že mu to doopravdy jde.“ Hadley měla upřímné hnědé oči a chovala se velmi přátelsky.

„Ještě nikdy jsem neměl možnost napodobovat Brita,“ vysvětloval Mason a podíval se na Hala, jako by byl obzvlášť propečený krocan k večeři na Den díkůvzdání. „Zkus mi odříkat abecedu. Počkej, musím si vzít diktafon. Dám si tě do své hlasové banky.“

„Hlasové banky?“

„Sbírám hlasy, abych si mohl nacvičovat zvuky a tvary slov.“ Mason roztáhl a nakřivil ústa v téměř děsuplných grimasách, až se zdálo, že jeho olivově zbarvená pleť je snad nekonečně pružná.

„Můj hlas se ti asi nehodí. Já jsem ze severu, z města Crewe. Nemluvím nóbl angličtinou jako královna.“ Halovi se ani trochu nelíbilo, že by měl svůj výlet strávit tím, že bude dělat pokusného králíka pro hlasovou banku dětského imitátora.

„Kolik ti je?“ zeptala se Hadley.

„Dvanáct,“ odpověděl Hal a nechal si pro sebe, že narozeniny měl před pouhými třemi dny.

„Stejně jako mně.“

„Mně je třináct,“ ozval se Mason.

„Opravdu?“ Hal překvapeně zamrkal, protože si myslel, že Mason je ve skutečnosti mladší než on.

Hadley se zachichotala. „Všichni si myslí, že Mason je můj mladší brácha.“

„Protože jsem malej, ale na tom přece vůbec nic není,“ ohradil se Mason. „Všichni dobří herci jsou malí.“

Hal vycítil, že se ve vzduchu vznáší již mnohokrát opakovaný spor, a rozhodl se změnit téma. „Neříkal jsi, že tady dávají zadarmo chipsy?“

„Jo, tamhle.“ Mason ho vzal k přepážce a ukázal mu na košík plný různě zbarvených balíčků s bramborovými lupínky.

„To přece nejsou chipsy.“

„A co by to bylo?“

„Chipsy jsou z *brambor*.“

„Přesně.“

„Ale chipsy jsou horké, smažené a máčejí se do kečupu. Tohle jsou *brambůrky*.“

„Hal myslí hranolky,“ řekla Hadley, popadla jeden ze sáčků a trhnutím ho otevřela.

„Vy říkáte hranolkům chipsy a chipsům brambůrky?“ kroutil Mason nevěřičně hlavou. „To je ujetý.“

„Amerika je divná,“ pronesl Hal. „Včera jsem si objednal pizzu, ale dostal jsem nějakou buchtu! Všechno se tu jmenuje stejně jako u nás, ale nakonec je to úplně jiné. Když jsme chodili po městě, připadal jsem si jako ve filmu.“

„Hm, tlustá chicagská pizza je naše specialita,“ konstatovala Hadley a mlaskla.

„Hale, tady jsi.“ Strýc Nat se zjevil u úpatí schodiště a se svými zářivě bílými kečkami, pruhovaným, pestrobarevným svetrem a modrým oblekem vyčníval nepřehlédnutelně z davu. „Už sis našel kamarády?“

„Tohle jsou Mason a Hadley,“ představil je Hal.

„Těší mě, že vás poznávám,“ řekl strýc Nat a potřásl jim rukou. „Já jsem Halův strýc Nathaniel Bradshaw.“

Hal viděl, jak Mason kroutí němě ústy a sám pro sebe si v duchu opakuje *těší mě, že vás poznávám*.

„Jedete také Kalifornskou kometou?“ zajímal se strýc Nat.

„Ano, do Rena,“ odpověděla Hadley a pokoušela se odvrátit pozornost strýce Nata tak, aby si nevšiml jejího bratra. „Táta tam pracuje v kasinu.“

„Váš táta je krupiéř?“

„Pracuje jako bavič,“ odpověděla Hadley.

„To je úžasné.“

„To je úžasné,“ ozval se tichou ozvěnou Mason.

„V tom případě se těším, až se opět shledáme uvnitř,“ rozloučil se strýc Nat. „Hale, měli bychom si odnést kufrы k zavazadlovému vozu, aby nám je zaregistrovali.“

Hal mávl sourozencům na pozdrav, hodil si na záda batůžek a pomohl strýci odtáhnout jejich kufrы ze salonku. V hlavní hale se mezitím usadil pouliční saxofonista a strýc Nat se u něj na chvíli zastavil, aby si užil muziku. Hal vytáhl skicák. K dokončení svého obrázku Velké haly potřeboval už jenom pár tahů. Přidal tedy saxofonistu a jeho nástroj a k němu ještě postavu svého strýce, jak stojí před hudebníkem a poslouchá. Skladba skončila a strýc Nat hodil do pouzdra na zemi několik dolarových bankovek.

„Umíte *Pennies from Heaven*?“ otázal se strýc Nat.

„To samozřejmě umím.“ Saxofonista si přešel jazykem plátek nástroje a začal hrát. Jeho hudba se za nimi linula cestou k zavazadlové přepážce. Hal kráčel za svým strýcem a v duchu si přál, aby byl víc jako on. Zdálo se mu, že strýc Nat je jako ryba ve vodě všude, kam se vypraví.

Po odevzdání zavazadel se zastavili před velkou mapou Spojených států a strýc Nat předčítal údaje na lístku.

„Potřebujeme jižní bránu, kolej F,“ konstatoval. „Kalifornská kometa je vlak číslo 5.“ Přehodil si přes rameno koženou cestovní brašnu.

„Co je to Amtrak?“ zeptal se Hal a díval se na mapu, nad kterou bylo napsáno *Dopravní síť Amtraku*.

„Amtrak je společnost zajišťující osobní vlakovou dopravu ve Spojených státech.“ Strýc Nat ukázal na město Chicago zobrazené uprostřed mapy na břehu velkého modrého jezera. „My jsme tady.“ Strýc přejížděl prstem po červené čáře směřující k západu. „Nejprve pojedeme přes pole a farmy Iowy a Nebrasky, pak přes zasněžené Skalisté hory v Coloradu, napříč velkou pouští v Utahu a přes lesy v Sieře Nevadě. Tam se stočíme na jihozápad k pobřeží Kalifornie a za dva dny jsme v San Francisku.“

Hal se podíval na svého strýce a zjistil, že se na sebe smějí jako dva parašutisté těsně před seskokem z letadla. „Tak se pojdme podívat, co na nás ve vlaku čeká,“ řekl.

KAPITOLA DRUHÁ

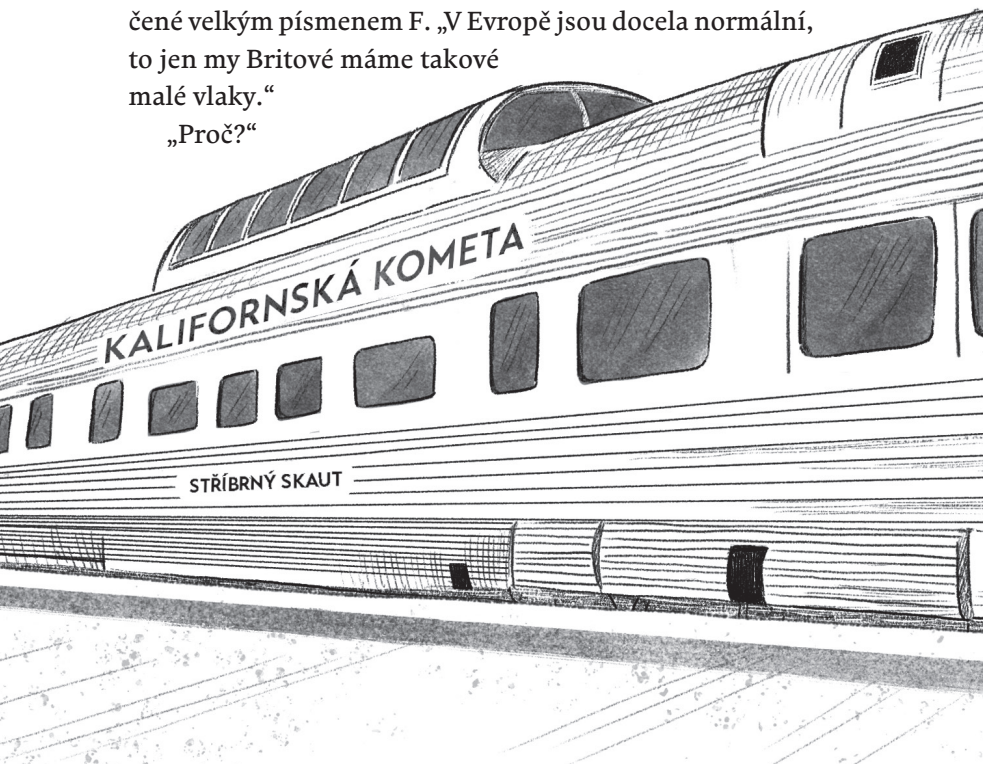
STŘÍBRNÝ SKAUT

Po klesající rampě sestoupili dolů k řadám podzemních nástupišť, u kterých stály vlaky vysoké jako Halův dům.

„Ty jsou ale velké!“ vydechl Hal.

„Patrové,“ vysvětloval strýc Nat a zamířil ke koleji označené velkým písmenem F. „V Evropě jsou docela normální, to jen my Britové máme takové malé vlaky.“

„Proč?“

„Protože máme nízké tunely a mosty. Do Boxského tunelu by se takový vlak nikdy nevešel.“ Strýc Nat se zastavil a tiše si hvízdal. „No to se tedy podívejme.“

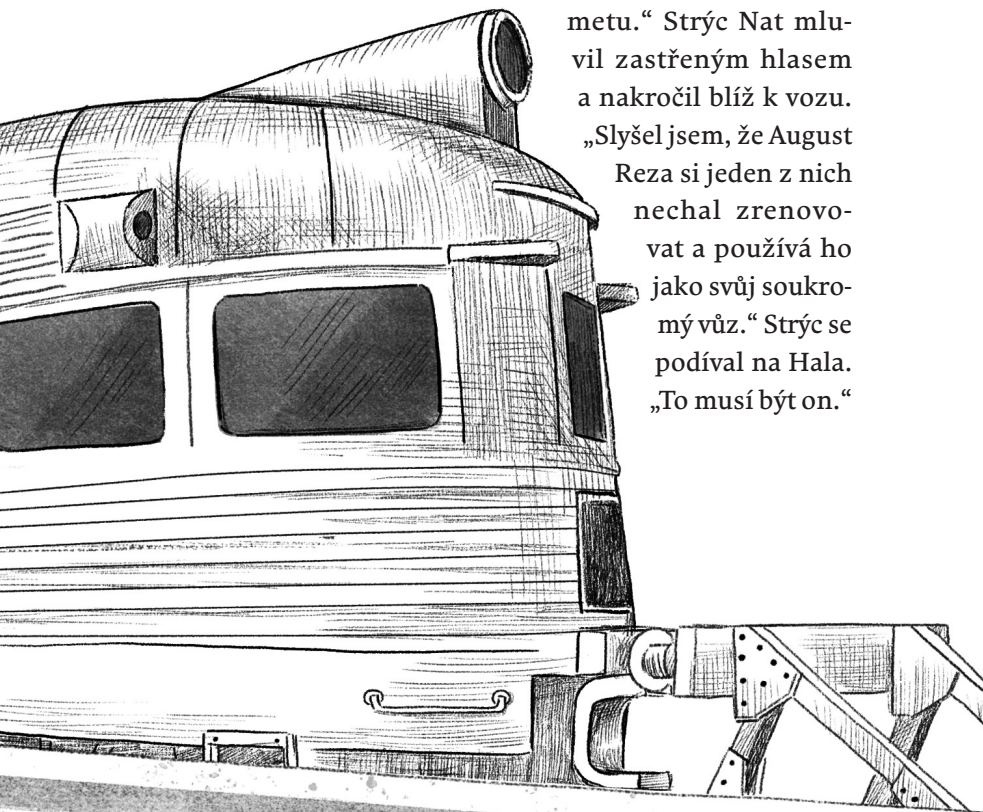
Prohlížel si starý stříbrný vagon ve tvaru kulky, naleštěný tak, že vypadal jako zbrusu nový. Nápis ve stylu art deco nad dlouhou řadou tónovaných oken oznamoval, že vlak se jmenuje *KALIFORNSKÁ KOMETA*, a pod okny bylo menším písmem napsáno ještě *STŘÍBRNÝ SKAUT*.

Hal užasle zíral na vůz před sebou. Byl jednoduše nádherný.

„Tohle je jeden ze šesti původních vyhlídkových vozů s prosklenou střechou postavených v roce 1948 speciálně

pro Kalifornskou kometu.“ Strýc Nat mluvil zastřeným hlasem a nakročil blíž k vozu.

„Slyšel jsem, že August Reza si jeden z nich nechal zrenovovat a používá ho jako svůj soukromý vůz.“ Strýc se podíval na Hala. „To musí být on.“

„*Soukromý vagon?*“ Nic takového Hal v životě neslyšel.

„Ano, soukromý vůz, který si můžeš nechat zařadit do libovolného vlaku,“ potrásl strýc Nat hlavou. „Jak asi vypadá uvnitř?“ Zasněně přešel prsty po nápisu *STŘÍBRNÝ SKAUT*.

Hal si shodil ze zad batůžek, klekl si vedle něj a vytáhl z jedné z kapes skicák. „Nakreslím si ho.“ Vyndal i plechovou krabičku s pastelkami a ořezávkem na jedné z nich vytvořil ostrou špičku. Položil si skicák na kolena a nakreslil obrys vozu připomínající vystřelenou kulku i drážky vlnitého plechu, který tvořil jeho stěny. Nezapomněl ani na neonové světlo na konci vozu se zářivě červeným nápisem *KALIFORNSKÁ KOMETA*.

„Prohlédnu si ho ještě z druhé strany,“ pronesl strýc Nat a zmizel.

Hal pokračoval kupolovitou střechou. Zaoblená okenní skla ve stříbrných rámech zvedající se uprostřed mu připomínala prosklenou střeleckou věž bombardéru.

„Co si jako myslíš, že děláš, kluku?“

Hal ztuhl. Byl to ten pořizek z hlavní haly. „Kreslím Stříbrného skauta, pane.“ Hal mu ukázal skicák.

Muž si založil ruce na prsou a Hal viděl, jak mu na pažích vyskákaly bicepsy. „Tohle je ale *soukromý vůz*.“

„Nech ho být, Woody.“ Za mužem se objevila blond dívka v růžovém svetru, kterou Hal také zahlédl předtím v hale. Vypadala starší než on, ale ne o moc. Podívala se na kresbu a usmála se. „Páni, to je dobré!“ Její měkký americký přízvuk v sobě nesl i lehký nádech francouzštiny. „Já taky kreslím – hlavně komiksy. Překresluju *Asterixe* a *Tintina*, ale to jen abych se pocvičila. Mám i svůj vlastní.“

„Je to jenom skica,“ vysvětloval Hal a vstal. „Dokončím ji později, ve vlaku. Stříbrný skaut je fakt *cool*, nemyslíš?“

„Patří tátovi,“ pokrčila dívka nevzrušeně rameny.

„Ach!“ *V tom případě to musí být dcera Augusta Rezy!* blesklo Halovi hlavou. Vzpomněl si na strýce Nata a jeho úkol. Je tu přece, aby podal zprávu o tiskové konferenci jejího táty. Zdvořile jí nabídl ruku. „Já jsem Harrison.“

Woody sebou trhl a pokusil se zabránit v tom, aby si potřásl rukou, ale dívka ho obešla a uchopila Halovu pravici pevně do obou dlaní.

„Slečno Rezová!“

„Uklidni se, Woody,“ pomlaskla si. „Asi mě těžko napadne, když tady stojíš jako nějaký obr lidožrout. Nebo se snad bojíš, že tě přepere?“

Hal se ani nepokusil o úsměv, aby muže, který byl zcela jistě dívčin osobní strážce, nerozhněval.

„Já jsem Marianna. Jedeš Kalifornskou kometou?“

„Ano – do San Franciska, se strýcem. Kam jedete vy?“

„Pehh,“ dívka si odfrkla, až jí poskočila ofina. „Kdo ví? Jak se táta rozhodne, tak to bude. Dopředu mi nikdo nic nehlásí, ale bydlíme v Silicon Valley, což není daleko.“

„Rozumím,“ pronesl Hal a bylo mu jasné, že Marianna není z cesty ani trochu nadšená. Vybavil si, jak se cítil, když se poprvé ocitl ve Skotském sokolu. „Třeba to nakonec nebude tak zlé.“

Woody si hlasitě odkašlal.

„No jo, *oui!*“ odsekla Marianna, podívala se na Woodyho a protočila panenky. „Už musím jít. Třeba se ve vlaku ještě potkáme.“ Naklonila se k Halovi a poslala mu pusu. A pak ještě jednu. „Až budeme vevnitř, tak tomu opičákovi uteču a zkusím tě najít. Mohli bychom si třeba kreslit?“ Ustoupila dozadu, ještě jednou mu mávla prsty a nechala se Woodym dostrkat k vozu.

Hal nechápavě civěl na dveře Stříbrného skauta. Tohle bylo rozhodně to nejpodivnější setkání s dívkou, jaké kdy

zažil. Škoda, že tu s ním nemůže být Lenny, povzdychl si. Určitě by mu dokázala vysvětlit, co přesně se tu právě stalo.

„Už jsi skončil?“ Hal zvedl hlavu a viděl, jak se k němu blíží strýc Nat. „Nejvyšší čas najít náš vůz.“

Hal přikývl a vydal se za strýcem dál po nástupišti. Patrové vozy vlaku byly celé stříbrné, stejně jako vůz Augusta Rezy, jen na sobě nesly známky užívání – plechování bylo místy promáčklé a odřené. Mezi okny horního a spodního podlaží byla modrá páska s tenkým červeno-růžovým pruhem.

„Vůz 540,“ ukázal strýc Nat. „To jsme my.“

Když nastoupili, přivítala je žena s hnědými kudrnatými vlasy v tmavě modré uniformě. „Jedete s námi?“ otázala se.

„Ano,“ odpověděl strýc Nat.

„Báječné. Mohu, prosím, vidět vaše jízdenky?“ Žena si prohlížela lísky a celá přitom zářila. „Máte správný vůz. Já se jmenuji Francine a jsem vaše stevardka. Máte kupé číslo deset. Hned vám ukážu cestu.“ Vedla je kolem stolanů na zavazadla a vzhůru po úzkém schodišti.

„Budeme nahoře!“ vykřikl nadšeně Hal.

„To určitě budete,“ usmála se na ně Francine přes rameno.

Po obou stranách horní chodby se nacházely posuvné dveře, za nimiž byla vidět nevelká kupé s dvojicí velkých modrých sedadel umístěných naproti sobě.

„A tohle je vaše.“ Francine ustoupila stranou, aby jim umožnila vstoupit. „Zatím si udělejte pohodlí a já se hned vrátím a přinesu vám večerní menu. Můžete si rezervovat místo v jídelním voze. Kdybyste něco potřebovali, stačí, když na mě zavoláte.“

Strýc Nat otevřel posuvné dveře, odhodil svou velkou koženou brašnu na sedadlo a spokojeně si povzdychl. „Domove, sladký domove.“

Hal vylezl na druhou z velkých modrých sedaček a tahal za všechny páčky a kličky, dychtivý objevit veškerá kouzla a tajemství, která v sobě kupé ukrývalo. Bylo spíš menší, ale sedačky byly velké a prostor jim určitě nechyběl.

„Tohle je super,“ Hal zvedl skládací šachový stolec složený pod oknem. „Myslíš, že Francine má i figurky?“

„Nejspíš.“ Strýc Nat ukázal na zásuvku. „Podívej! Můžeš si dokonce nabít i tu svoji herní konzoli.“

„Až na to, že jsem si ji vůbec nevzal.“

„Opravdu?“ Strýc Nat se zatvářil překvapeně.

„Nechtěl jsem, aby mi něco uniklo.“ Hal cítil, jak se mu do tváře vkrádá horkost. „Kdybych si hrál s konzolí, mohl bych zmeškat nějaké dobrodružství. Však víš, kdyby zase k něčemu došlo.“

„To rád slyším,“ poznamenal strýc Nat. „I když je dost nepravděpodobné, že by se nám přihodilo něco podobného jako na naší první cestě.“

„Ale určitě neškodí, když je člověk připravený, že?“ Hal si vzpomněl na Mariannu Rezovou a jejího svalnatého tělesného strážce a přemýšlel, jestli mu opravdu uteče a pokusí se ho najít.

„Ne,“ souhlasil strýc Nat, sundal si brýle, které si očistil spodním lemem svetry, a znovu si je nasadil na nos. „Navíc ne každé dobrodružství musí nutně znamenat, že dojde ke zločinu.“

„U těch velkých to tak ale určitě je.“

Strýc Nat se zasmál. „Nakonec z tebe bude vlakový detektiv, až vyrosteš.“

Hala napadlo, že by se mu taková práce líbila, a ukázal na panel nad oknem. „Tohle je nejspíš horní palanda, ale kde je ta spodní?“

„Sedíš na ní.“ Strýc se sklonil k páčce, která byla až téměř u podlahy, a když za ni zatáhl, Halovo sedadlo se se šknutím posunulo dopředu a spojilo se s protější sedačkou tak, že spolu vytvořily dokonale rovnou postel.

„Dobrý!“

Strýc Nat se posadil vedle Hala. „A tímhle oknem uvidíš

krásy a divy Ameriky. Je to neuvěřitelná země.“

„Nejdřív jsem si myslel, že to tady bude jako v Anglii, ale není, vid? Všechno je tady takové *extra*. Silnice jsou širší, auta větší, dokonce i porce v restaura-

